

и ѣ проводилъ въ една малка страна, наречена *Персида*. Тамъ той ѣ оженилъ за нѣкого си Камбиза, кой то не былъ знатенъ и могуществененъ и са отличавалъ по тихія си нравъ. Подиръ година Мандана родила сынъ, кого то нарекли *Коръ* или *Киръ*, кое то ще рече слънце. На царя ёще веднѣжъ са присънило бѣдѣще то величїе на внука му, и туй ёще повече го оплашило. Той заповѣдалъ да му донесѣтъ младенца и го предалъ на одного отъ свои тѣ придворны, *Ариага*, като му заповѣдалъ да го захвърли въ най дивъ и пустъ долъ за да умре тамъ отъ гладъ. Ариагъ зель младенца излѣзалъ съ него отъ царя и заплакалъ. Сърце не му давало да убїе самъ невинно то дѣте, но като са боеше гнѣва на царя, той го предалъ на единъ пастыръ за да го хвърли той въ пустыня та. Туй порѣчанье не было угодно и на добрия пастыръ. Той занесълъ прекрасныя младенецъ у дома си и го далъ на жана си, на коя то що было умрѣло мѣжко то ѣ дѣте. Тѣ облекли мъртвѣя младенецъ въ хубавы тѣ кировы дрехи, а Кира облекли въ дрехи тѣ на сына си. Подиръ три дни пастыръ тѣ отишьлъ въ града и казалъ на Ариага: „Сега могѣ да ти покажѣ мъртво то тѣло на дѣте то!“ Ариагъ проводилъ вѣрны слуги, и тѣ погребили пастырекия сынъ.

Киръ растѣлъ и цвѣтѣлъ на хубость; простый тѣ животъ у пастыря докаралъ му здравье. Веселъ като агне на поле то, играялъ и скачалъ той съ други тѣ дѣца. Никой не бы помыслилъ, че слѣдъ време, туй игриво момче въ овчерски дрехи, ще стане до нѣкога най могуществененъ царь на Азія. Врaстницы тѣ му го обичали, защо то былъ веселъ и уменъ. Въ игры тѣ си тѣ вынѣги го назначавали царь. Единъ пѣтъ играялъ съ тѣхъ сынъ тѣ на единъ знатенъ Мидїецъ. Киръ пакъ былъ избранъ за царь и на сѣко отъ дѣца та назначилъ мѣето. Само сынъ тѣ на велможа та не рачалъ да слуша повелѣнїя та на малко то пастырче и са упрѣлъ за нѣщо си. Но мѣнечкїй тѣ царь не му гледалъ хатѣра, но заповѣдалъ на момчета та да го олувьѣтъ и му ударилъ